

ת"פ 60591/12/14 - מדינת ישראל נגד נ,שרה לונה איבגי,מיכאלה ביאטריס נון

בית משפט השלום בראשון לציון

03 ינואר 2017

ת"פ 60591-12-14 מדינת ישראל נ' איבגי ואח'

בפני כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין
המאשימה
נגד
הנאשמות
1. שרה לונה איבגי
2. מיכאלה ביאטריס נון

נוכחים:

ב"כ המאשימה, עו"ד אוראל רוזנצויג

הנאשמות וב"כ, עו"ד עמית בר

גזר דין

רקע

הנאשמות הודו בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון, והורשעו, על סמך הודאתן, בעבירות ובאישומים כדלקמן:

אישום ראשון:

הנאשמות הורשעו בעבירה של ניסיון לקבל דבר במרמה לפי סעיף 415 רישא ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין").

אישום שני:

הנאשמות הורשעו בעבירה של הונאה בכרטיס חיוב לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו-1986 ובעבירה של קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 לחוק העונשין.

על פי החלק הכללי שבעובדות כתב האישום המתוקן, במועד שאינו ידוע במדויק, בסמוך לחודש אוקטובר 2013, קיבלה לידיה הנאשמת 2 במסגרת עבודתה בחברת "תקשוב" פרטי כרטיס חיוב השייך ללקוחה ז.י (להלן- "כרטיס חיוב") ופרטי כרטיס חיוב השייך ללקוח י.א (להלן- "כרטיס חיוב 2"). הנאשמת 2 העתיקה את פרטיהם של כרטיסי החיוב ובהמשך לכך מסרה את הפרטים לחברתה הנאשמת 1. בהמשך לכך, נרשמה הנאשמת 1 דרך האינטרנט כמנויה בחברת המוניות "גט טקסי" (להלן- "חברת המוניות") ובמהלך התקופה שבין יום 9.6.14 עד ליום 16.6.14 השתמשו הנאשמות בפרטי כרטיסי החיוב לתשלום עבור כשלושים ואחת נסיעות במוניות שהזמינו, בכוונה להונות ולקבל דבר במרמה, זאת עד לתפיסתן ביום 17.6.14 בידי שוטרים אשר ביימו מסירה של תכשית זהב שהוזמן על ידי הנאשמות בנסיבות המתוארות באישום הראשון.

על פי האישום הראשון, ביום 16.6.14, בשעה 17:47 או בסמוך לכך, השתמשו הנאשמות בצוותא חדא בפרטי כרטיס החיוב בכוונה להונות, בכך ששילמו באמצעותו עבור רכישת תכשית- צמיד זהב (להלן- "התכשית") בבית העסק "תכשיטי שי" סכום בסך של 6,000 ₪ בעסקה טלפונית שביצעו. ביום 17.6.14, בסמוך לשעה 21:10, במסגרת ביום משטרת של מסירת התכשית לידי המזמין, הגיעו שוטרים למקום מפגש בשדרת משה דיין בראשון לציון, אשר תואם טלפונית עם הנאשמת 2, שם תפסו את שתי הנאשמות בעת שהגיעו לקבל את התכשית.

על פי האישום השני, במועדים שונים עשו הנאשמות שימוש בכרטיסי החיוב כדלקמן:

בין התאריכים 9.6.14 עד 16.6.14, ובשלושה עשר הזדמנויות שונות, עשתה הנאשמת 1 שימוש בפרטי כרטיס החיוב בכוונה להונות בכך ששילמה באמצעותו סכומים שונים שבין 15 ₪ לבין 270 ₪, בעבור נסיעות שהזמינה מחברת המוניות.

בין התאריכים 6.6.14 עד 16.6.14, ובשמונה עשר הזדמנויות שונות, עשו הנאשמות 1 ו-2 שימוש בפרטי כרטיס החיוב בכוונה להונות בכך ששילמו באמצעותו סכומים שונים שבין 20 ₪ לבין 430 ₪ בעבור נסיעות שהזמינו מחברת המוניות.

במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי הנאשמות יפנו לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן ואם יתקבל תסקיר חיובי יעתרו הצדדים במשותף להשית על כל אחת מהנאשמות עונש של צו של"צ בהיקף של 400 שעות ובנוסף קנס על סך של 1,500 ₪. בא כוח הנאשמות ביקש כי שירות המבחן יידרש אף לשאלת אי ההרשעה. כמו כן הוסכם כי אם תתקבל עמדת הסיגור לאי הרשעה יומר הקנס לתרומה בסכום זהה.

הנאשמות הופנו אל שירות המבחן. לאחר שהתקבלו תסקירים משלימים נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

תסקירי שירות המבחן

הן באשר לנאשמת 1 והן באשר לנאשמת 2, ממליץ שירות המבחן לקחת במסגרת שיקולי הענישה את ההיבט השיקומי-

עמוד 2

טיפול, לבטל את הרשעתו, להעמידו בצו מבחן למשך שנה ולהשית עליון צו של"צ בהיקף של 400 שעות על פי תכנית שגובשה לשם כך.

אשר לנאשמת 1: מהתסקיר הראשון - מיום 30.11.15, עולה כי הנאשמת 1 רווקה, עלתה ארצה מצרפת בגיל 10, ומתגוררת בבית משפחתה. הנאשמת 1 מסרה כי סיימה 12 שנות לימוד וכי גויסה לצה"ל, אולם התקשתה להשתלב במסגרת הצבאית ושחררה לפני תום השירות על רקע אי כשירות. שירות המבחן ציין כי הנאשמת נטלה אחריות על חלקה בביצוע העבירות, התקשתה לפרט אודות המניעים שעמדו ברקע לביצוע ואודות הקשר עם שותפתה לביצוע. הנאשמת ציינה כי פעלה מבלי להפעיל שקול דעת ולבחון את השלכות מעשיה. שירות המבחן סבור כי ברקע לביצוע העבירות, בין היתר, הצורך בפיצוי על חסכים רגשיים, בחירתה בסביבה חברתית שולית תוך היגררות אחר שותפתה לביצוע העבירות וכן מצב רגשי מעורער, העדר מקורות תמיכה משפחתיים, תחושות בדידות וניכור אשר החלישו את יכולתה להציב גבולות להתנהגותה. שירות המבחן התרשם כי לנאשמת דפוסי אישיות המאופיינים בדימוי עצמי נמוך, קושי בהצבת גבולות וליקוי במערכת הערכית אשר בבסיסה חסכים רגשיים, תחושות ניכור, בדידות והעדר מקורות תמיכה משפחתיים יציבים וכן קושי ביציבות והתמדה במסגרות. שירות המבחן העריך כי נוכח האמור ולאור אופיין והיקפן של העבירות רמת הסיכון להישנות עבירות מרמה ורכוש מצד הנאשמת - גבוהה - והסיכוי לשיקום נמוך. עם זאת, המליץ שירות המבחן על תקופת דחייה במהלכה יעשה ניסיון לשלבה בתהליכים טיפוליים אשר, בין היתר, יאפשרו לה התמודדות עם מצוקותיה. בתסקיר השני, מיום 29.2.16, נמסר כי במהלך תקופת הדחייה דיווחה הנאשמת שהחלה בלימודים בקורס תיווך וכי במקביל עובדת במלצרות, וכן ביטאה הסכמתה לפנות לטיפול במסגרת אגף הרווחה באזור מגוריה ושילובה במסגרת טיפולית שיקומית המתאימה לנשים צעירות. שירות המבחן המליץ, על כן, על דחייה נוספת על מנת לאפשר יצירת קשר עם גורמי הרווחה ובדיקת התאמתה של הנאשמת למסגרת טיפול. בתסקיר השלישי, מיום 26.6.16, נמסר כי במהלך תקופת הדחייה הופנתה הנאשמת לגורמי טיפול לרבות לצורך בניית תכנית שיקומית בתחום התעסוקה וכי היא מצויה בשלב ראשוני של בדיקת התאמה ומשתפת פעולה. בתסקיר הרביעי והאחרון, מיום 27.10.16, נמסר כי הנאשמת נרשמה ללימודי ביטול וכי שירות המבחן מתרשם מהתמשכות של מגמה חיובית במצבה, הכולל מסגרת לימודים מסודרת, שיפור במערכת יחסיה המשפחתיים, מוטיבציה לניהול אורח חיים יציב ונורמטיבי וכי אף נוכח הקשר עם מסגרת השיקום ממליץ על הימנעות מהרשעה והשתת ענישה כאמור לעיל.

אשר לנאשמת 2: מהתסקיר הראשון, מיום 30.11.15, עולה כי הנאשמת 2 רווקה, עלתה ארצה מארגנטינה בגיל 10 ומתגוררת בבית הוריה באשדוד. הנאשמת 2 מסרה כי סיימה 12 שנות לימוד וכי גויסה לצה"ל וסיימה שירות צבאי מלא. שירות המבחן ציין כי הנאשמת 2 נטלה אחריות פורמלית לחלקה בביצוע העבירות ונטלה לתיאור מצמצם של מעשיה. שירות המבחן העריך כי ברקע לביצוע העבירות, בין היתר, ליקוי במערכת הערכית, צורך בפיצוי רגשי על חסכים חומריים ורגשיים וכן העדר תמיכה והכוונה הוריים. כמו כן התרשם כי הנאשמת 2 בעלת דפוסי אישיות המאופיינים בהעדר בשלות רגשית, דימוי עצמי נמוך, וסיכון גבוה למעורבות חוזרת בעבירות מתחום המרמה והרכוש לצד סיכוי נמוך לשיקום. שירות המבחן ביקש דחייה על מנת להשלים איסוף המידע אודותיה. בתסקיר השני, מיום 29.2.16, דווח כי במהלך תקופת הדחייה הופנתה הנאשמת 2 לטיפול קבוצתי לנשים עוברות חוק וגילתה העדר מחויבות ורצינות וקושי להירתם להליך הטיפול. שירות המבחן נמנע על כן מהמלצה טיפולית בעניינה והעריך כי אינה מתאימה לביצוע צו של"צ וכי תתקשה לעמוד בביצוע השעות. באשר לשאלת ההרשעה צוין כי הנאשמת לא הציגה נזק קונקרטי ועל כן לא ניתנה המלצה לביטול הרשעתה. בתסקיר השלישי, מיום 26.6.16, דווח כי החל מחודש מרץ 2016 ניכר כי הנאשמת 2 עושה מאמץ ליטול חלק פעיל בהליך הטיפול אולם קיימת התקדמות אישית איטית יחסית בתהליך הקשורה בקשייה לבטא תכנים

רגשיים. שירות המבחן התרשם מהתייצבות מסוימת באורחותיה, בין היתר, נוכח העדר תיקים פליליים נוספים, ניתוק קשרים חברתיים שליליים, סדר יום הכולל מסגרת תעסוקתית, שיתוף פעולה במסגרת הטיפולית והבעת חרטה והמליץ, על כן, לשקול את הפן השיקומי טיפולי. שירות המבחן המליץ לבטל הרשעתה של הנאשמת 2 בשל גילה הצעיר ועל מנת שלא לפגוע באפשרויות תעסוקתיות ולימודיות בעתיד, להעמידה בצו מבחן למשך שנה ולהשית עליה צו של"צ בהיקף של 400 שעות. בתסקיר הרביעי, מיום 26.10.16, דווח כי הנאשמת המשיכה להשתתף בקבוצה הטיפולית, שיתפה פעולה וגילתה שיפור. הנאשמת 2 מסרה כי עובדת כמלצרית מזה כשנה ונרשמה לתכנית לימודים של סיעות לגיל הרך. שירות המבחן התרשם ממגמה חיובית מתמשכת במצבה הכולל ושב על המלצתו להימנע מהרשעה על מנת שלא לפגוע באפשרויות התעסוקתיות ובמסלול הלימודים אליו נרשמה.

טיעוני באי כוח הצדדים לעונש

עמדתה של באת כוח המאשימה היא כי אין לקבל את המלצות שירות המבחן בעניין של הנאשמות. לטענתה התסקירים שהתקבלו אינם חיוביים ואין המאשימה מחויבת להסדר הטיעון. כמו כן טענה כי התסקירים מעלים שהנאשמות אינן מצויות בהליך שיקומי ממשי אלא ראשוני. באשר לשאלת ההרשעה טענה כי המלצות שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאשמות מנוגדת להלכה הפסוקה על פיה נדרש קיומו של נזק קונקרטי לעתיד או לתעסוקתן של הנאשמות וכי נזק כאמור אינו מתקיים בעניין. באת כוח המאשימה טענה כי כתב האישום אינו מבטא מעידה חד פעמית וכי על אף שמדובר בסכומים קטנים מדובר בעבירות מתוככמות שביצעו הנאשמות תוך ניצול ציני של הנאשמת 2 באמון שניתן בה בעת שנמסרו לה פרטי כרטיס החיוב. על כן עותרת באת כוח המאשימה להותיר הרשעת הנאשמות על כנה ולהשית עליהן צו של"צ, מאסר מותנה, צו מבחן וקנס.

בא כוח הנאשמות טען כי התסקירים מעידים על הליך שיקומי שעברו הנאשמות וכי הנאשמות מבינות את השלכות מעשיהן. כמו כן טען כי השימוש שעשו הנאשמות בכרטיס האשראי הוא בסכום כולל של 2,300 ₪ והציג אישור על כי הנאשמות שילמו חובן לחברת האשראי. כמו כן טען כי הנאשמות משתלבות בקבוצת הטיפול, עובדות במקום עבודה מסודר ומרוויחות לפרנסתן וכי נרשמו ללימודים. לטענת בא כוח הנאשמות, הנאשמות בגדר קבוצת גיל של "בגירים-צעירים" וכי יש להתחשב בכך שלא ניתן להציג נזק קונקרטי בשלב זה. על כן ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן ולהימנע מהרשעתן.

דברי הנאשמות

הנאשמת 1 מסרה כי בכוונתה ללמוד לימודי בישול וכי נרשמה לבית ספר בתל אביב בו אמורה להחל לימודיה.

הנאשמת 2 מסרה כי לא הבינה מעשיה בעת ביצוע העבירות, כי היא מתחרטת על אשר ביצעה, וכי בכוונתה להתחתן וללמוד הוראה לגיל הרך.

דין והכרעה

הנאשמות, כיום בנות 25, עומדות בפני גזירת דין לאחר שהודו בעובדות כתב האישום המתוקן והורשעו, על סמך

הודאתו, בעבירה של ניסיון לקבל דבר במרמה, בעבירה של הונאה בכרטיס חיוב ובעבירה של קבלת דבר במרמה; עבירות שביצעו בשנת 2014, בהיותו בגיל 23.

הצדדים הציגו הסדר טיעון לפיו אם יתקבל תסקיר חיובי בעניין של הנאשמות עמדתם העונשית המוסכמת היא להשית על כל אחת מהנאשמות עונש בדמות צו של"צ בהיקף של 400 שעות וקנס בסך של 1,500 ₪. המחלוקת בין הצדדים נסבה על שאלת הימנעות מהרשעת הנאשמות.

שירות המבחן המליץ, כאמור, לבטל את הרשעת הנאשמות על מנת שלא לפגוע באפשרויותיהן התעסוקתיות והלימודיות בעתיד. בא כוח הנאשמות ביקש לאמץ המלצה זו של שירות המבחן ולהתחשב בגילן של הנאשמות אשר אינו מאפשר להציג נזק קונקרטי כתוצאה מההרשעה בשלב זה של חייהן. באת כוח המאשימה טענה, מנגד, כי אין יסוד על פי דין לבטל את הרשעת הנאשמות.

ההלכה הפסוקה בסוגיית ביטולה של הרשעה ידועה. הכלל הוא כי משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם בדין. ביטולה של הרשעה (או הימנעות ממנה) הינה חריג לכלל אשר יוחל אך ורק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן בהן מבסס הנאשם, אשר עליו מוטל נטל השכנוע, קיומו של יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי לו מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה ונסיבות ביצועה.

אמות המידה נקבעו בפסיקה, ובהתאם להן על בית-המשפט לבחון הצטברותם של שני תנאים מרכזיים: ראשית, האם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. ושנית, האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997)).

על פי עובדות כתב האישום בסמוך לחודש אוקטובר 2013 קיבלה הנאשמת 2, במסגרת עבודתה בחברה לשיווק טלפוני, פרטי כרטיס חיוב של לקוחות ומסרה אותם לנאשמת 1. הנאשמת 1 נרשמה בחברת דרך האינטרנט כמוניה בחברת מוניות. בהמשך לכך ובתקופה שמיום 9.6.14 ועד 16.6.14, במשך כשבוע ימים, עשו הנאשמות שימוש בפרטי כרטיס חיוב באמצעותו שילמו סך של 6,000 ₪ עבור רכישת תכשיט מזהב וכן סך של 3,063.5 ₪ בעבור שלוש ואחת נסיעות במוניות שהזמינו.

מדובר במעשים חמורים בהתחשב בשיתוף הפעולה, בתעוזה ובתכנון המוקדם שגילו הנאשמות. הנאשמת 2 אף מעלה באמון שניתן בה על ידי מעבידה ועל ידי לקוחותיו. יחד עם זאת, בכל הקשור לרכישת תכשיט זהב תוך הונאה בכרטיס חיוב מדובר בעבירה של ניסיון לעבור עבירה, שכן הנאשמות נתפסו, בסופו של יום, במסגרת תרגיל משטרה. ובכל הקשור לתשלום עבור נסיעות במוניות מדובר במספר בלתי מבוטל של מקרים שבוצעו במשך כשבוע ימים בהם עשו הנאשמות שימוש בכרטיס החיוב, אמנם בסכומים קטנים בכל פעם, אולם כאלה המצטברים לסכום בלתי מבוטל גם כן. במעשיהן פגעו הנאשמות בערכים מוגנים של הגנה על קניינו של אדם ועל ניהול חיי מסחר תקינים. בהתחשב בהיקף המרמה, במשך התקופה בה בוצעה, בשוויה ובהתאם לכך בנזק שנגרם כתוצאה הימנה, אני סבור כי מידת הפגיעה

בערכים המוגנים הינה ברף נמוך עד בינוני.

בא כוח הנאשמות טען כי הרשעת הנאשמות תפגע בשיקומן ובעתידן. אשר לנאשמת 1, הוצג לפני אישור על תשלום שכר לימוד בעבור הרשמתה ללימודי בישול בחודש 10.2016. כמו כן ומתסקיר שירות המבחן עולה כי הליך השיקום בו שולבה הנאשמת 1 מגלה מגמה חיובית ויציבה ופוטנציאל להמשך ניהול אורח חיים תקין ונורמטיבי. אשר לנאשמת 2, הוצג לפני אישור על תשלום דמי הרשמה ללימודי סייעות לגיל הרך הנושא תאריך של חודש 10.2016. כמו כן ומתסקיר שירות המבחן עולה כי אף הנאשמת 2 שולבה באופן חיובי בהליך טיפולי בו היא משתפת פעולה.

הנאשמות אמנם ביצעו את העבירה בעת שהיו בגיל 23 וכיום עומדות הן לדין בגיל 25, ואכן אין הן נמנות בקבוצת גיל של "קטינים- בגירים" ובאופן המאפשר להגמיש דרישת "הנזק הקונקרטי" בעניין. אני סבור כי אין לבחון את עניין של הנאשמות באופן "סרגלי" או טכני אלא באופן מהותי תוך התחשבות בנסיבותיהן האישיות המיוחדות שאינן רגילות. בעת ביצוע העבירות היו הנאשמות בנות 22, אמנם גילן הביולוגי של הנאשמות אינו גיל בו על פי המקובל קיים קושי מובנה בהצגת נזק קונקרטי עתידי באפשרויות תעסוקה, אולם ומתוך המפורט בתסקיר שירות המבחן עולה התרשמות מבוססת לכך כי גילן של הנאשמות אינו מעיד על בשלותן האישיותית. על פי האמור בתסקירים, נסיבות חייהן של הנאשמות מורכבות והן שהשפיעו, בין היתר, על בגרותן והתפתחותן האישית וניכר כי הנאשמות מתחילות כעת את חייהן הבוגרים תוך השתלבות במסגרת לימודית ותעסוקתית. לפיכך אף אם אין בנתונים הקיימים להצביע על נזק ממשי בעת הזו יש בסיס לכך כי הותרת הרשעת הנאשמות על כנה תפגע בעתידן.

אשר על כן, ומתוך שאיני מתעלם ממידת החומרה של העבירות שביצעו הנאשמות, שהינה כאמור נמוכה עד בינונית, ולסיכויי שיקומן ועתידן המקצועי, אני סבור כי מתקיימות בעניין של שתי הנאשמות נסיבות חריגות ויוצאות דופן המובילות לאי הרשעתן בדין. הנאשמות, כאמור צעירות בגילן, נעדרות עבר פלילי, לקחו אחריות על מעשיהן, הביעו חרטה והשיבו את הכספים בהם השתמשו. אמנם אין להקל ראש בעבירות שביצעו, אולם כפי העולה מתוך תסקירי שירות המבחן, מדובר בהתנהגות חריגה לאורחות חייהן. הנאשמות התגייסו להלך טיפולי משמעותי במסגרת שירות המבחן, הליך שהביא לתועלת רבה לשתייהן, שיתפו פעולה, ומתמידות בהליך הטיפולי עד היום. אני סבור כי אין לקטוע הדרך השיקומית החיובית בה הן מצויות ויש ליתן בידן ההזדמנות להמשיך באורח חיים תקין ונורמטיבי, תוך שבתקופה של שנה מהיום יהיו תחת פיקוח שירות המבחן.

אשר על כן, משפטן של הנאשמות מסתיים באי הרשעתן.

אני מחייב הנאשמות לבצע שירות לתועלת הציבור (של"צ) בהיקף של 400 שעות על פי תכנית שתגובש עבורן על ידי שירות המבחן.

אני דוחה הדיון להכנת תכנית השל"צ, אלא קובע כי שירות המבחן יכין תכנית מתאימה לשתייהן. הוסבר לנאשמות בלשון פשוטה משמעות השל"צ, הן הבינו והסכימו.

אני מחייב את הנאשמות להיות בפיקוח שירות המבחן למשך שנה.

עותק מהחלטה זו יועבר לשירות המבחן.

מוצגים: ייעשה בהם על פי הוראות הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

מובהר ומודגש בזאת כי גזר דין זה ניתן ע"י סגן הנשיא, כב' השופט אברהם הימן אולם בשל כך שהוא מונה לבית המשפט המחוזי, הקראת גזר הדין נעשתה על ידי.

ניתנה והודעה היום ה' טבת תשע"ז, 03/01/2017 במעמד הנוכחים.

שמעון שטיין , סגן נשיאה

הוקלד על ידי אורלי שיליאן